

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 2. V Ljubljani, dne 1. februarja 1915. XXIII. teč.

Uboge gosi.

Kdaj vrneš se vendar, preljuba pomlad,
ko potok bo prosto šumljal sred livad?
Kdaj spet na sprehodih in v vodi gosi
vesele uživale bodemo dni?

Pretolkel res nekdo nam včeraj je led,
pa luknja zamrznila v noči je spet;
otožno na bregu sedimo sedaj
in mislimo vedno: Kdaj vendar bo kaj?

Če dolgo bo mraz še razsajal tako,
odvadimo se še plavanja lahko.
Gos biti bo komaj še splačalo se,
če pomlad tako bo povračala se.

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

Begunec.

koro vsak dan je prišel majhen, komaj desetleten fantiček v tisto ulico, kjer je stanoval Bodrov Tinček. Na oglu, kjer se odceplja ulica v stransko, je postal. Tiste dni je bil marsikaterikrat občuten mraz, a otrok je nosil vedno kako ponošeno oblekco. Okoli vratu je imel ovito staro ruto in se stiskal vanjo premražen, kadar je potegnil po cestah ostri veter. Vsakomur, kdor je šel mimo, se je fantiček boječe odkril in ga pogledal s ponižnimi, prosečimi očmi. Ljudje, ki so tam mimo hodili, se večinoma niso dosti zmenili zanj, saj je otrok navadno molčal in se vsakemu plašno umaknil. Ko je pa včasih pozdravil, se je hipoma prestrašil in stopil v kako vežo, kakor da ga je postalo sram, prositi miloščine. A kdor mu je natančneje pogledal v prepadeni, shujšani obraz, se mu je nehote zasmilil revček. Vsak dar je sprejel hvaležno, se priklanjal, in njegove boječe oči so govorile več in se zahvaljevale vdanejše kot najlepše besede.

Tinček ga je večkrat opazoval, kadar je bil pri oknu.

»Mama, kdo je neki ta revček?« je povpraševal.

»Kaka sirota najbrž, ki nima kdo skrbeti zanj v teh težkih časih. Morda je lačen. Na, Tinče, nesi mu tole!«

Mati je odrezala kos kruha in Tinče je z veseljem ubogal. Šel je čez cesto, in ko se je dečku približal, ga je že tudi on ugledal.

»Si lačen?« ga je vprašal tiho, kakor v zadregi. Deček menda ni razumel.

»Iz Galicije«, je dejal z ravnotako tihim glasom in je gledal s ponižnimi, prosečimi očmi kot zmerom vsakogar. Potem je pa pokazal k tlem in Tinče je videl, da ima revček že vse raztrgane čevlje.

»Te zebe?« ga vpraša otroško sočutno. Deček po očeh razume in pokima.

Tinče vzame kruh izpod pelerine in mu ga ponudi.

»Na, če si lačen — hočeš?«

Revček se žalostno nasmeje in rad vzame. Zahvaljuje se v poljskem jeziku. A Tinče začuti njegovo bedo in zato se mu begunček še bolj zasmili.

»Počakaj, poprosim mamó, da ti dado kake čevlje,« reče Tinče in odhiti čez cesto.

Poljaček seveda ne razume, kaj mu je obljubljeno. Gre spet na ogel ceste in začne jesti s slastjo podarjeni kruh. A ko pride Tinče nazaj in ga hoče peljati k svoji mamici, da mu pomeri čeveljčke, ga ne more več najti. Moral je medtem že iti domov.

V Tinčkovo največjo žalost naslednje dni ni bilo več begunčka v tisto ulico.

»Bog ve, kaj je neki ž njim, da več ne pride!« je tožil Tinče svoji materi. »Morda se mu je zgodelo kaj hudega,« je uganjeval.

Par dni pozneje je šel gledat Tinče vojaški pogreb. Godba je igrala padlemu junaku pretužne žalostinke na zadnji poti. V teh skrbipolnih dneh mora prevzeti vsako srce žalostno čuvstvo, kadar zaplakuje ti turobni akordi. Tako čudovita je ta žalostna pesem. Vsak jo nehote posluša in ob njenih zvokih misli na smrt. Zresni se in sodi svoje življenje. Neznano, do smrti bolno čuvstvo zaplače tudi v njegovem srcu.

Tinče ni mogel več strpeti v sobi, ko je zaslišal to pesem.

»Mama, pogreb, vojaški pogreb! Smem iti gledat?«

Napol iz radovednosti, napol ga je gnala tista čudna moč. Mati je dovolila.

Za krsto je šlo malo ljudi, skoro sami vojaki. A kako se Tinče začudi, ko zagleda v prvi vrsti tistega bornega poljskega dečka. Držal se je roke stare žene in oba sta ihtela in jokala. Tinče je čutil, kako se mu od sočutne bolesti krči srce.

»Kdo ti je umrl, sirota?« se zamisli in najraje bi kar sam stopil tik begunčka za krsto. Tolažil bi ga in bi z njim vred jokal in ihtel.

Deževen, meglen dan je bil. Zdajpazdaj se je zgostila iz hlapov mrzla kaplja, presekala meglo in zdrknila v blato. Deček se je napol naslanjal na staro ženo, ki je bila videti tudi Galičanka. S koncem rute, ki jo je imel ovito okrog vratu, si je brisal solze in čisto nič ni čutil, kadar mu je udarila mrzla kaplja v zardelo, vroče lice.

Izprevod se je pomikal počasi po blatni cesti. Godba, ki je šla spredaj pred mrtvaškim vozom, je utihnila. Oglasil se je boben z zamolklim, pretresujoče resnim glasom.

Ko je slišal Tinče ta udarce, se mu je zdelo, kakor da mu padajo na srce težki udarci. Gre dalje ob izprevodu in misli žalostne misli. Tisto neznano, trpko, do smrti bolno čuvstvo mu leže v dušo in ga teži kot kamen. Spomni se svojega očeta, ki je šel tudi na vojsko.

»Kje ste zdaj, atej? Dolgo vas ni domov. Molim za vas, Bog z vami!«

Ko se je ozrl na črni voz, kjer leži krsta, zagleda tisto belo, koščeno glavo in se hipoma zgrozi.

»Smrt! Atej, kako bi vas že rad videl! Ne smete umreti! Bog vas varuj!« — — —

Ko se spet ozre na Poljačka, se njegove misli spet osredotočijo okoli te uboge sirote.

»Kdo ti je umrl, ubožec? Oče, morda brat?«

Tinče stopa že skoro prav tik ob vozu, tako da begunčka že prav od blizu lahko vidi. Ko deček dvigne glavo, zagleda svojega malega dobrotnika in iznova zaihti. Žena, ki je držala dečka za roko, ga tolaži in briše solze njemu in sebi. Nato se pa sirota skloni nazaj na njeno roko in solze mu padajo v blato.

»Bog te potolaži!« je natihem vzdihnil Tinče in začutil bolečino, kakor da je velika nesreča zadela njegovega lastnega brata.

Pomeša se čisto med pogrebce, da ga mora opomniti neki vojak, da je napoti. Umakne se torej iz izprevoda in obstane na tlaku. Dež začne rositi gosteje, in Tinče vidi, da mu je obleka mokra.

»Hudi bodo doma,« pomisli in steče domov. —

Zgodnja ukaželjnost.

»Poljačka sem videl!« začne praviti doma materi in glas se mu trese. »Za pogrebom je šel in je jokal, ah...«

Tinčku je šlo na jok. Pove vse, kar je videl.

»Bog vé, kdo je begunčku umrl. Zato ga ni bilo nič videti te dni. In čeveljčkov mu nismo mogli dati. Kako bi jih bil vesel žalostni revček!«

Vse popoldne je govoril Tinče samo o ubogem Poljačku.

Od tistega pogreba ga pa ni videl dobri Tinče nič več. Čeprav je bil včasih ure in ure pri oknu in pazil, kdaj se prikaže po cesti nesrečni znanček, se mu vendar ni uresničila želja. Dečka ni bilo več na izpregled.

»Kako rad bi mu še kaj dal! Da bi vsaj vedel, kje stanuje, takoj mu nesem tja. Kajne, mama? Ali bi pa kar pri nas ostal; ali bi ne bilo lepo?«

Tinče je govoril, kako bi bilo, če bi prišel begunček k njim stanovat. On bi ga naučil slovenski in on poljski njega. Vse bi delil z njim; nič več bi mu ne bilo treba stradati in nič več bi ne bil žalosten... Mati je bila vesela, ko je videla mehko, usmiljeno srce svojega otroka.

»Lepo, res! Revčki so ti ljudje, ki so morali zapustiti svoje domove in morajo zapuščeni stradati v tujini. In ta sirota majhna še prav posebno. Morda nima nobenega svojca tukaj — — —«

Tiste dni sta šla mati in Tinče obiskat nekega znanca v bolnišnici. Ko sta se vračala, sta videla, da so hodili ljudje v mrtvašnico koncem bolniškega vrta. Stopila sta tudi onadva za drugimi, da vidita, kdo leži na odru, in da ga pokropita —

V mrtvašnici je bilo mračno. Le plameni sveč, ki so stale sredi zelenja ob odru, so motno razsvetljevali črno zastrti prostor.

Materi in otroku je skoro zastala sapa, ko sta pogledala od blizu. Droben, bled fantek je ležal na odru. V njem sta spoznala — Poljačka. Prav tiste vdane oči, ki so gledale tako ponižno in proseče, so bile napol zaprte, in na koščenem, voščenobelem ličecu je še vedno drhtel žalosten nasmehljaj. Drobni

rokici sta bili sklenjeni v molitev in se trdno oprijemali križa. Zdelo se je, kakor da napol zastrte oči še zmerom zamaknjene gledajo v sveto razpelo.

»Pred tednom dni mu je umrl oče,« je pripovedovala usmiljenka. »Ranjen je bil v vojski in sèm pripeljan. Jano je to izvedel šele malo pred njegovo smrtjo in je po tem žalostnem svidenju šel kmalu za očetovim pogrebom. Neka mestna uboga je potem skrbela zanj. Potem je pa otrok tudi zbolel na pljučnici in je umrl včeraj v bolnišnici. Matere ni videl od takrat, ko so pobegnili iz Galicije. Zdaj je rešen. Umrl je lepo kot angelček — — —«

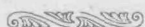
»Rešen si, ubožček!«

Ljudje so molili in ko so begunčka pokropili, so se vsi še enkrat ozirali na smehljajoče se, blede ličece malega Galičana.

A Tinče se je vzel do bele krste in je poljubil roko begunčku v solzah.

»Ubogi Jano, zdaj si srečen!«

Jože Plot.

Iz mladosti sedanjega papeža Benedikta XV.

Sveti oče Benedikt XV. je bil ob rojstvu tako slaboten, da ga je zdravnik takoj krstil. Slovesne cerkvene obrede so mogli pa že takoj naslednji dan v cerkvi dopolniti. Velik del mladostnih dni je preživel Jakob, Pavel, Janez Krstnik (ta imena so mu dali pri svetem krstu) na družinskem letovišču zraven Genove, v Pegli. Vzrok, da se je iz Genove tja preselil, je bilo njegovo rahlo zdravje. Čvrsti morski zrak je pripomogel, da se je mladi Giacomo (Jakob) učvrstil, tako da pozneje ni bil nikdar bolan. Na očetnem posestvu si je Giacomo rad iskal tovarišije med otroki družin, ki so bile uslužbene na očetovih

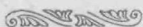
posestvih. Vrtnar, ki še sedaj oskrbuje družinsko vilo v Pegli, je bil nekoč njegov mladinski tovariš; prijateljstvo se je ohranilo med njima do današnjega dne. Ko je bil Jakob že nadškof, si je privoščil veselje, da je svojega starega prijatelja — Carlo Montalto — v Pegli obiskal ter si dal celo postreči z okusno polento. Znana je ljubezen svetega očeta do revnih in preprostih ljudi. V Madridu, kjer je bil nastavljen kot tajnik papeževega poslanika Rampolle, so ga kar kratkomalo nazivljali: »duhovnik dveh pezet«, kajti kadar je podelil kako miloščino, ni bilo manj nego dve pezeti (okrog 2 kr.).

Sedanji papež se je vedno odlikoval po izredni pridnosti. Ni ga bilo treba priganjati za učenje, marveč odganjati. Še ob počitnicah so mu bile knjige najljubša zabava. Sicer se ni branil, če je nanesla prilika, kake nedolžne igre z mladostnimi tovariši; toda dostikrat je kar prenehal pa hitel v svojo sobico, kjer se je z vso vnemo lotil učenja. Nekoč mu je mati prinesla motikico, da bi ga odtrgala od učenja, pa mu je velela, naj gre grebst na vrt. Takoj je slušal. izkopal je jamo, in vanjo vsadil lepo palmo. To drevesce še danes stoji. Vselej, kadar se je Jakob poslavljaj od doma, je prav posebno zabičal vrtnarju, naj skrbno pazi na palmo.

Odločno voljo je pokazal Jakob, ko si je izbiral poklic. V tem oziru je precej podoben sv. Alojziju. Z moško odločnostjo je stopil kot petnajstletni mladenci pred očeta ter izjavil: »Papa, jaz bom duhovnik!« Očeta je ta prošnja močno ganila, kajti sklenil je bil, naj bi se njegov sin posvetil pravosodju. Odgovoril je: »Saj je še čas; o tem bova govorila, ko boš dokončal srednje šole.« Jakob je komaj čakal tega trenutka. Z zrelostnim spričalom je hitel pred očeta ter zopet ponovil svojo prošnjo. Oče pa je vztrajal pri tem, da mora Jakob na vseučilišče v Genovo, kjer se je učil pravoslovja. Leta 1875., dne 2. avgusta, si je že priboril naslov »doktorja«; bilo mu je šele 21 let. Kmalu nato je v tretje razložil očetu, da se čuti poklicanega edinole za duhovski stan. Dobil je dovoljenje. — Ali ni bilo delo božje

previdnosti, da se je papež Benedikt XV. kot dijak izobrazil tudi v tej vedi, ki mu je potem v njegovi službi tako silno koristila in ki mu daje sedaj kot poglavarju svete Cerkve tem večji ugled in veljavo.

A. Č.

Snežinke.

Oj, tam zunaj pa letajo
metuljčki srebrnobeli,
dolčas jim je — in igrajo se
razposajenčki veseli . . .

Drug drugega premetavajo
po zraku ti nagajivčki
in se smejiijo in rajajo
kot pravi lahkoživčki.

»Alo, bratci, mance gremo!
Ena, dve, tri!
Kdor me ujame, ta je junak,
da mu ga para ni.« —

»Glej ga no spaka! Kaj se boš ti
pred nami bahal!
Ej, kmalu boš naš! Kdo junačka bi
tak urnega ne ugnal!«

In za metuljčkom navihanim
vsi pohite naenkrat,
toda prebrisanec mali — smuk —
Jošku za vrat — — —

Ravno za srajco se mu je skril —
Joško na jok se drži,
a metuljčki - poredneži
se smejiijo: »Hi, hi, hi — — —«

Jože Plot.

Na Svečnico.

Poromala sta Jožef in Marija
v jeruzalemsko mesto, v tempelj sveti,
ko bližal se je dan štirikrat deseti,
kar se rodil je božji Sin.

Marija v templju, glej, daruje Sina,
pred žrtvenik Gospodov ga postavi;
in Jožef, kot je pisano v postavi,
žrtvuje dar: golobčka dva.

Takrat i Simeon je bil v svetišču,
ki željno je pričakoval Mesija,
in ko vstopila s Sínkom je Marija,
zapel je Bogu hvalnico:

»Gospod, sedaj umrje rad tvoj hlapec,
ker videle rešenje mi oči so,
ker videle so njega, ki krivico
premağat je prišel na svet.

Postavljen je v vstajenje ta in v pade c
in njemu se nasprotovalo bode;
a tebi, Mati, dušo meč prebode,
oj meč sedmerih žalosti!«

In tudi vdova Ana je bila v templju,
pobožno je Mesija počastila
in v sveti se je duši veselila,
da Jezusa je videla.

Bogumil Gorenjko.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

2. Kaj je ponižnost?

Vijolica je zaslužila svojo slavo, da jo čislajo povsod kot simbol ali znamenje ponižnosti, na ta-le način: Raste, kakor sem že omenil, v samotnih krajih in še tam bolj skrito, najrajši ob nizkem grmičju in med preprostim rastlinjem, kakor bi si prav ne upala na dan. Svojih skromnih cvetov ne povzdiga v višavo, marveč jih razprostira ob tleh in jih povrh tega še kolikortoliko zakriva s precej širokimi listi. Tudi barva njenega cvetja je kar moč skromna in ponižna.

Tako nam je postala učiteljica ponižnosti.

Tudi ponižnost, kakor že beseda pove, ljubi nizkost¹; nikjer in nikoli ne sili v višavo in zakriva prednosti, kar le more. A da jo bolje spoznamo in vzljubimo, si jo moramo nekoliko natančneje ogledati.

Zdi se mi, da je vprašanje, kaj je ponižnost, še najbolj in najkrajše rešila sv. Terezija, ki pravi: P o n i ž - n o s t j e r e s n i č n o s t.

Da se nekaterim tako zelo težko zdi se ponižati, pride pač odtod, ker se jim ne ljubi misliti, da bi prav spoznali sami sebe in svoje okoliščine. Le nekaj zgledov iz vsakdanjega življenja.

Zdrav deček in cvetoča deklica si mislita: »Saj sem vendar vrl deček, sem čvrsta deklica; torej si ne morem reči, da sem kaka sključena pokveka.« Toda, drago dete, ne glej samo povrhu, poglej globočje. Pomisli vendar, kdo pa ti je dal in ti ohranjuje zdrave ude in cvetoče lice? Ali mar ne ljubi Bog? Sam od sebe bi ne bil nič: saj še najnižja odurna živalca ne, ki se vsakomur gnusi, če jo le pogleda; tudi še plevel ne, ki ga vse zaničuje; tudi ne brezčuten kamen, saj še prah in blato ne! Vidiš, koliko si vreden brez božje pomoči! Poleg tega je pa zdravje tako negotova reč. Pride bolezen in v kratkem se umakne in izgine vsa tvoja čvrstost in brhkost. O, le veseli se svojega zdravja in svoje mladostne sreče, ki te radi nje

¹ V latinščini se imenuje ta čednost *humilitas*, od besede *humi* = ob tleh. Tudi Francozi, Angleži, Italijani itd. so vzprejeli to ime.

zavidajo mnogi odrasli; toda svoji zaslugi tega ne pripisuj, marveč spoznaj ponižno: Tebi, o Bog, bodi čast in zahvala! Brez Tebe sem — nič!

Pa si zopet misli tam kje mlad učenjak, ki zna že nekoliko pisati in še precej gladko brati in skoraj ves mali katekizem že na pamet: »I, saj vendar ne morem reči, da sem neumen tepec!« — Kdo te pa sili, da reci tako, a? Ali te mar sili ponižnost, da govôri tako? O ne, ljuba ponižnost ti reče: »Le priznaj to svojo malo učenost, je lepa pridobitev. A nikar ne šteje sebi v zaslugo!« Morebiti še dalje ugovarjaš: »Saj sem se pošteno trudil, da sem se naučil.« — Že prav; tudi tvoja pridnost je nekaj vredna. Toda pomisli, kdo ti je dal dušne darove in pa veselje do učenja? Brez božje pomoči si ne more nihče pridobiti najmanjše učenosti. Pa tudi ohraniti si je ne more; le žilica naj počí v možganih, in pri tej priči je konec tudi največje učenosti. O, le spoznaj: iz lastne moči bi se ne mogel naučiti nič, pa prav nič! Še toliko ne, kot oni polž, ki svojo hišo nosí po stezi na vrtu! Pomni pa tudi to, če te noče popustiti vsa učenjaška prevzetnost, da so bili največji učenjaki jako ponižni zato, ker so spoznali, kako ubogo malo je to, kar znajo, proti onemu, česar še ne vedo. O da, prava ponižnost je resničnost!

Aha, ti tamle pa že misliš na premoženje svojega bogatega očeta; pa tudi sam že šteješ nekaj »prihranka«. Pa si se že privadil, da rad ponosno govoriš o tem, da druge ubožne in slabše oblečene ogleduješ od strani in iz viška, nekako prezirljivo... Lepo te prosim, zakaj pač to? Morda porečeš: »Saj je res; ne morem reči, da sem berač.« Saj ti tega tudi ne svetuje ponižnost, marveč nekaj drugega. Smeš priznati, da nisi beraškega očeta sin, toda prevzetnosti ti ni treba! Že vidim, da ne znaš misliti. Ali si mar ti zaslužil, kar ima tvoj oče? Ali bi si bili mogli kaj prislužiti tvoji starši, ko bi jim Bog ne bil dal zmožnosti in ugodne priložnosti? Brez božje pomoči bi bili lahko najubožnejši berači. Torej Bogu pripisuj, ne sam sebi! Sicer pa tudi ne veš, če bo kdaj tvoje to, kar je zdaj očetovo. Največje premoženje se kaj lahko izgubi v najkrajšem času. Ali morda Bog tebe samega odpokliče v večnost. O, le navadi se prav misliti, pa boš lahko ponižen, ker boš spoznal, da ponižnost je resničnost.

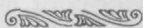
In tako gre naprej. Pri vsem, kar imamo dobrega in imenitnega, zahvaljujmo Boga, ki nam je dal, ali naklonil dobre ljudi, da so nam preskrbeli. Ko bi si hotel utajiti dobroto, si nehvaležen; ko bi jo pa sam sebi pripisoval, si prevzetan. Ponižnost je resničnost.

Po drugi strani pa še pomisli na svoje napake, slabosti in zanikarnosti, ki jih pa res moraš pripisovati sam sebi. Pomisli tudi, za koliko bi bil še slabši in zlobnejši, ko bi te Bog ne bil podpiral s svojo milostjo. Ko boš prav spoznal to resnico: Vse dobro od Boga, slabo pa od mene samega, — oh, potlej boš tako lahko ponižen!

Ponižen biti se torej ne pravi zavreči samega sebe, kakor nespametni prevzetneži trde, marveč le prav se spoznati in pravično se soditi. Torej nauči se prav misliti, pa boš znal — ponižen biti!

Pomni: Ponižen je tak človek, ki spozna in prizna, da sam iz sebe, brez božje pomoči in brez pomoči drugih ljudi ni nič in ne more nič. Pri tej čednosti mora oboje sodelovati: glava in srce — spoznanje in volja. Kar opazi ponižni človek na sebi dobrega, to pripisuje Bogu, kar je slabega, pa sam sebi.

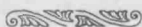
Navadno razločujejo učitelji bogoljubnega življenja trojno stopnjo ponižnosti. Na prvi stopnji je oni, ki spozna svojo malovrednost in ničevnost ter jo zadovoljno priznava in odobrava. Drugo, višjo stopnjo je dosegel oni, ki mirno prenaša, če drugi o njem mislijo in sodijo tako nizkotno in poniževalno. Na tretjo, najvišjo stopnjo pa so se povzpeli oni blagi ljudje, ki so celo veseli zaničevanja in poniževanja in iščejo priložnosti, da bi bili poniževani in zaničevani, kakor iščejo drugi časti, hvale in povikševanja.

Zapisnik življenja.

Neka izvrstna mati je opazila pri svoji mali hčerki semtertja kako napako, ki ji ni bila všeč. Tudi posvarila jo je že večkrat radi tega. Pa ni kaj posebnega izdalo. Zdaj si izmisli ta-le pomoček.

Pokliče jo predse, ji zopet očita njene pregreške ter pristavi: »Odslej bom zapisovala tvoje pregreške v posebno knjižico, ki bo nekakšna zgodovina tvojega življenja, pa jih bom očitno prečitala pri kosilu, ko bo zbrana vsa družina.« To je bil izvrsten pomoček. Da bi ne žalila mame, da bi se ne bilo treba sramovati pred vso družino, se je zelo potrudila, da bi opustila vse svoje napake in si pridobila lepih lastnosti. To je trdno sklenila, da mora biti lepa zgodovina njenega življenja. Seveda jo je polagoma poučila njena mati, da mora biti pridna, ne le da bode v dobrem kreditu pri ljudeh, marveč tudi pred Bogom. Iz ljubezni do Boga in ljube Matere božje naj se premaгуje v vseh izkušnjavah in težavah. Vzorno je bilo njeno življenje in krasen je bil v nebesih zapisnik njenih dobrih del in čednosti.

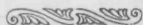
Na vojsko!

Ste že čuli, dragi otroci, morda v šoli, morda doma o križarskih vojskah? Ves krščanski svet se je vzdignil, da preмага nevernike in jim iztrga Sveto deželo, katere so se bili polastili. Mnogo, mnogo graščakov in knezov, celo cesarji in kralji so se udeležili križarskih vojsk. Bog jim je podelil zmago nad Turki, oteli so kraje, kjer je živel naš Gospod, iz rok nevernikov. A sovražnik se je spet vzdignil in jim vzel Sveto deželo nazaj. Po vsem svetu so se na papežev poziv zbirale nove čete, vse si je veselo našivalo rdeče križe na rame, znak križarjev. In glejte, dragi otroci! Gori na Nemškem je zbral neki deček okoli sebe krdelo otrok, ki so bili pripravljeni iti nad nevernike. Krdelo se je večalo, kmalu je bila zbrana cela armada bojaželjnih otrok. Na tisoče otrok je hitelo nad nevernike.

Dragi otroci! Na križarsko vojsko kličem tudi jaz, Kličem vse, čisto vse otroke cele Slovenije. A ne na vojsko z orožjem, na vojsko z molitvijo. Cela mala Slovenija — vsi molite, molite! Glejte, dragi, vaši očetje, vaši bratje se vojskujejo tam daleč s krutim sovražnikom. Vojskujejo se za dom, za cesarja, a misli

jim uhajajo na domačo hišico, na vas in vaše mamice, ki s strahom pričakujejo konca vojske. Prosite presv. Srce Jezusovo, naj se usmili vas, vaših mamic, naj blagoslovi celo domovino. Saj je Njegova, Njemu posvečena! Mati Marija naj usliši molitev vaših mladih src. — — — Na vojsko molitve! Vsi brez izjeme, vsi na vojsko! Sv. oče v Rimu vas — otroke še posebej vabijo.

Jakob Soklič.

Prečastiti gospod urednik!

Kot velik prijatelj otrok nam pač ne bodete zamerili, ako Vas enkrat malo v duhu obiščemo. Kdo smo, bi radi vedeli? Same marljive čitateljice lepega mladinskega lista »Angelček«, 33 nas je po številu.

Dovolite, da Vam izrazimo danes presrčno zahvalo za vse lepe povestice, mične pesmice in ljubke sličice, katere nam pošiljate mesec za mesecem. O, da bi vedeli, prečastiti, kako se veselimo »Angelčka«! Čitamo ga z radostjo. Zanimajo nas tudi zastavice, posebno smo vesele, če natisnete naša imena na zadnji strani. Nekatere damo »Angelčke« tudi vezati, a potem jih ohranimo kot drag spomin na blažena mladostna leta.

Vidite, prečastiti, koliko dobrega nam storite! Naj Vam ljubi Bog obilno vse poplača! Tako rade bi Vam tudi me naredile kako veselje. Zato smo povezale v duhovni šopek 33 sv. obhajil, sv. maš in rožnih vencev za Vas, preblagi gospod, v nadi, da blagovolite to malenkost sprejeti kot znak naše hvaležnosti.

Iskreno smo prosile milega Jezusa, naj ohrani našega blagega mladinoljuba še dolgo vrsto let! On naj osladi večer Vašega življenja z obilno svojo milostjo. Po smrti pa naj Vas popelje v nebeški »vrtec«, kjer se boste v plačilo za obilne zasluge radovali z nebeškimi »angelčki« pred prestolom božjega Mladinoljuba.

Hvaležne naročnice »Angelčka«.

V Trnovem, dne 15. prosinca 1915.

Zahvala Mariji.

Kar v meni kdaj je zatemnelo, Pregnala si vse težke dvome,
postalo vse je čisto, belo, prižgala zopet luč, mladost,
tvoj jasni žar je vse opral. rodila dušno mi prostost.

Zato češčena, o Marija,
krog tvoje glave se ovija
nebeška krona jasnih zvezd. Fr. Pavšič.

Dopisnica uredništva.

Prelepa hvala za priznanje in za neprecenljivi dar, ki ste mi ga naklonile marljive naročnice v Trnovem! Povrnem na enak način pri najsvetejši daritvi. Drugih pisemc, ki so nam došla od istotam, žal, ne moremo natisniti radi pomanjkanja prostora in ker so bolj zasebnega pomena in enakolična. Isto velja tudi o mičnem listu, ki nam je došel iz zelene Štajerske.

Rešitev rebusa št. 1.

Vsi vedo vse.*

Prav so rešili: Janez Potrebin, kmečki fant v Št. Ilju v Slov. Goricah; Nada Vodenik, Olga Senica, Marica Hrvatín, Francka Vilar, Verica Sulentič, Danica Bezeg, Milka Medvedič, Dragica Douša, Mara Pogačnik, Tončka Fatur, Ipazia Mastragiacomo, Zorka Gabriel, Zofka Ileršič, Nada Žnideršič, Mira Valenčič, Vlasta Brinšek, Vojka Martinčič, Tončka Ličan, Pepca Hreščak, Kristina Gržina, Jozefa Vičič, Nikica Hrvatín, Eda Treven, Lojzka Omahen, Diomira Kukulič, Marija Marcich, Tončica Lotzniker, Karolina Kraus, Marica Bittner, Zorka Dekleva, Ljubica Vahtar, Danica Marčelja, učenke samostanske šole v Trnovem; Kollman Konrad, učenec IV. razr. v Kamniku.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 1.

Med palčkom in orjakom je **velik** razloček.

Prav je odgovoril: Kollman Konrad, učenec IV. razreda v Kamniku.

* Žal, da se je utihotapila tiskovna pomota: **e** mesto **o**. Sicer bi bilo gotovo več rešilcev.

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik **Anton Kržič**.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.